קשקשת 1988

הפעל את דימיונך ונסה למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: „קשקשת", ת.ד. 136, תל־אביב. ההגדרות הקולעות ביותר תפורסמנה, ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע דריב־אין בתל־אביב, קולנוע־הסכונית היחיד בישראל.

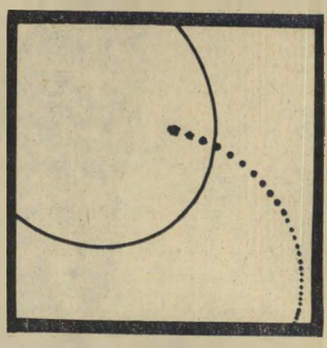

קשקשת 1986

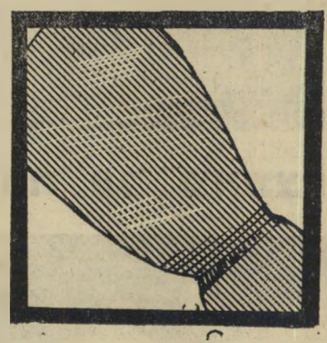

● סמל התנועה למגיעת הולכי־רגל.

דני בן־חור, רח' דובנוב 21, תל־אביב

● שרוול תוצרת עיראק.
בריך בן־ארי, רח' לה־גארדיה 41, תל־אביב

● יש להדק את החגורה.
אילנה חסדיאן, אפרסק 17/4, אבן־כביר, תל־אביב

● מוזיאון ישראל מציג: נעלי־קרמנדו מצרית, שנת 73'.
גימים לסטין, רח' שרת 7/8, חולון

● קיסינג'ר — מנקודת־מבטו של איש גוש־אמונים.
דליה יעקובי, ת.ד. 30084, תל־אביב

השבוע בדריב־אין
בשעה 5.45
השעשוע המוסיקלי הגמלא
„צ'יטי צ'יטי בנג בנג"
בשעות 9.45 — 7.45
בכורה ארצית
„סיורת חדוברמנים"

תשבץ השולם הזה 1988

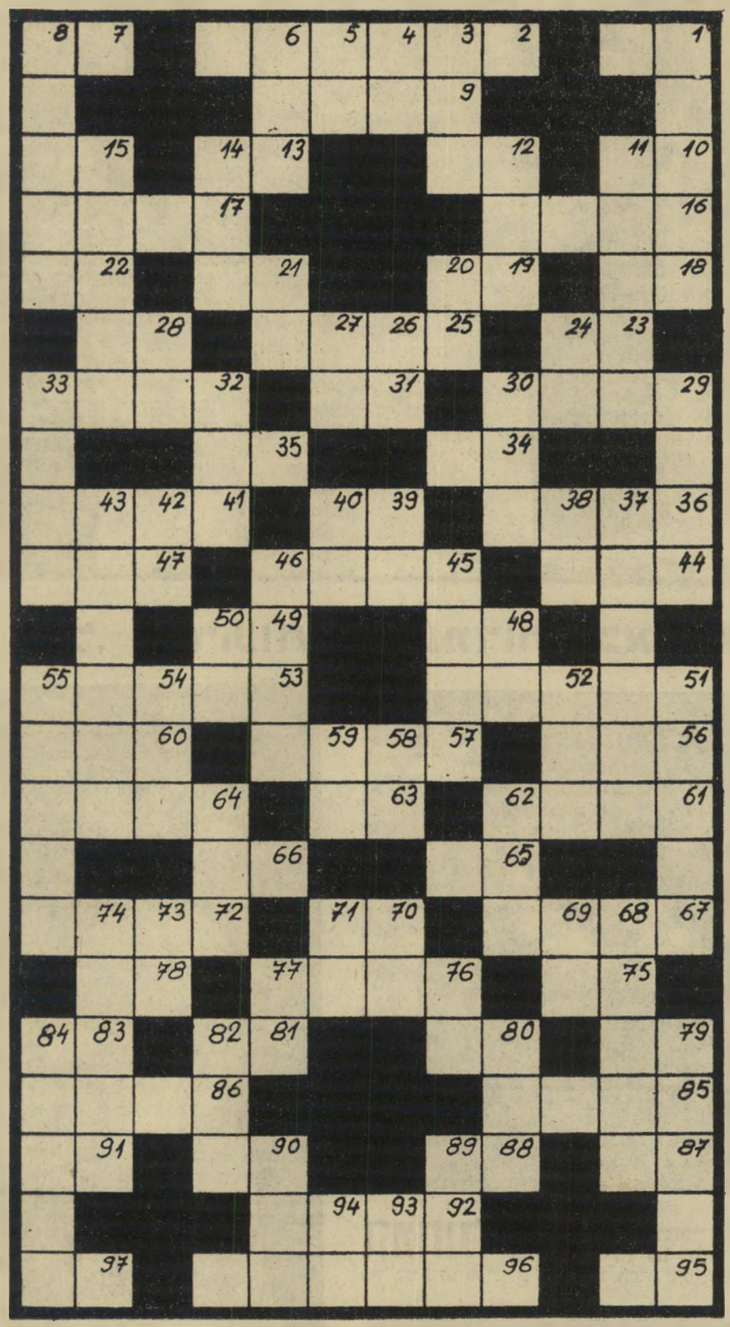

מאוזן:

1. חומת־מים; 2. לויאליות; 7. מועד; 9. מרה; 10. קריאת־צער; 12. בן־אדם; 13. קוסם; 15. מילת־קריאה; 16. כלי־נשק נוח לטילטול; 17. סודות; 18. הברת־קריאה; 19. מכשף; 21. מחייתו־יער; 22. משקה ביתי; 23. ארמדה; 25. סקלה באבנים; 28. מרגן; 29. עושה חיים משוגעים; 31. מעצב את הבצק; 32. למה? 34. תנועת־מים בים; 35. אבר־תנועה; 36. עשרת אלפים; 39. שמא; 41. מרחם; 44. מידת־לחה קדומה; 45. שובב; 47. סיגנון; 48. מופע באנגלית; 49. חוזה, קיים; 51. תיקווה; 53. תרדמה קלה; 56. מן הגפיים; 57. מצויים בכל רכס; 60. בלתי־מתורבת; 61. שנף; 63. נרו יאיר (ר"ת) ו־64. משמשת להוצאת גחלים מן האש; 65. נועם, רכות; 66. אחוריים; 67. הגה, לכאן; 70. מתרחש; 72. ממוצרי־החלב; 75. צאצאה; 76 מיופה־כוח; 78. ככה ולא אחרת; 79. מספיק!; 80. מנעול פטנטי; 81. תמים; 83. בהמת־משא טיבטית; 85. יהרה; 86. מין אבן טובה; 87. מתווי־הנגינה; 88. בתוכם; 90. סוג; 91. קינה; 92. ההסתכלות ותוצאותיה; 95. נודד; 96. סקרנות, חטטנות; 97. רך בצאן.

מאונך:

1. תחזית, צפיית העתיד; 3. אתמול בלילה; 4. אדון; 5. מאור קטן; 6. סופר של מתם; 8. טמונה, צפונה; 11. התערוררות; 12. יובל; 14. כסות לרגל; 15. נמל־התעופה של לונדון; 20. חושב, שוקל; 21. מתווי־הנגינה; 24. מטבע יפני; 26. רגל ללא התחלה; 27. זז ממקומו; 28. רוח רעה; 29. אור גדול; 30. הברה; 32. דאבון, אכזבה; 33. תבל; 37. שכונה בירושלים; 38. צאצא; 39. זכר בבקר; 40. שוקט מזעפו; 42. מונח בתורת־החשמל; 43. סרבל־עבודה; 45. טיפשה; 46. ללא כסף; 48. שייך ל־; 50. כינוי; 51. ארוכה, צרי; 52. מדוזה, מחלה; 54. חרש־ברזל; 55. המאהב שלה; 58. מזמר; 59. מכינויי האלוהות; 62. מאכל חיוני; 64. משמש באתלטיקה־קלה; 68. נקבת האריה; 69. סיומת לרבות; 70. נזרה מן הקשת; 71. בשבילי; 73. אביון, דל; 74. אילוץ; 76. נזכר לעיל (ר"ת); 77. מופיע פתאום; 79. נס קטן; 80. מעמסה; 82. מין בורג; 84. ציבור הומוגני; 89. חומר המשמש לחיזוק שמשות; 90. זה; 93. מידת־שטח; 94. סופה של סין.

קולנוע

(המשך מעמוד 39)

חולנית, מחליאה ומבהילה, שהיתרה להצגה על־ידי חכמי ירושלים הנאורים ללא נידוי־עפעף (הצנזור טען, בסלוויזיה, שאינו יודע על כך דבר. שיילך, אם כן, לשאול את בעל קולנוע תמר בתל־אביב).

בעצם, הו כלכאתה הוא שעשועון בימתי המציג את המין בצורה גלוייה כל־כך, שהתגובה האפשרית היחידה אינה גירוי, אלא צחוק. כל מה שההצגה רוצה לומר, מתמצה למעשה במערכון אחד: שכתב עבורה, אבל לא נכלל בה, בסופו של דבר, תוך כדי סקירת התפתחות אופנת התחתונים (עם דוגמניות, המציגות את ההתפתחות), מסכמים המנחים באותו עמרכון:

„אין זה נכון לומר, שמאז 1800 התקדמנו מפוריטניות ויקטוריאנית לחירות מודרנית. צריך לומר שעברנו מתקופה שבה היו האיסורים המוסריים חמורים ומגישה הפיסית קלה, לתקופה של מתירנות מוסרית והתקרבות פיסית בלתי־אפשרית. ב־1800, לא נהגו ללבוש תחתונים, ונהגו לקרוא את התג"ך. היום לובשים גרבונים וקוראים את קובלנת פורטנוי.

תגובות מאחרות. מי שכתב שורות אלו התחשב, כמובן, במציאות הקיימת בעולם החופשי, ושכח שיש עדיין ארצות מתקדמות, כמו ישראל וסאקיסטאן, שבהן האיסורים המוסריים עדיין קיימים, אבל ללא היתרונות הפיסיים של התקופה הויקטוריאנית. למען האמת, כאשר הוכנה ההצגה, נלקח בחשבון שהופעתם הטבעית של שחקנים עירומים על הבמה עלולה להרים גבות רבות. לכן, נכלל בה קטע אחד שבו מאלתרים השחקנים תגובות אפשריות של הקהל.

לדוגמה: „מדוע קוראים להצגה הו כלכאתה? משום שאי־אפשר לקרוא לה פנים חדשות". (הסיבה האמיתית: שמו של ציור המסך הפותח את ההצגה, מעשה־ידיו של הצייר הצרפתי קלוביס טרואי, שהוא מישחק־מילים על הביטוי הצרפתי „איזה תחת יש לך!").

תגובות אחרות, לדוגמה: „חצנה אידיאלית לקיץ חם"; „תראו את הבחורה שהשיער דהה לה!"; „מה הם עושים כשמזדקף להם?"; „תראו את הגברת בשורה הראשונה, עם המישקפת הגדולה"; „אלוהים, זאת הבת שלי!"; „כל הגברים נימולים, זאת בטח הצגה יהודית"; „מעניין איך הם בחרו את השחקנים?" וכן הלאה.

אין בכל אלה כדי לפגוע במוסר, להדיח מישהו למעשי־תועבה או לקלקל את המידות. כל מה שרואים בסרט, וכל מה ששומעים בו, הם דברים המוכרים לכל אזרח בעל תעודת־זהות. אין זו פילוסופיה עמוקה, אבל זה עלול לסכן איתו מסך של סודיות מיסתורית, המעורבת בערפל ורדרד של חטא מתוק, שהיא חיונית להצדקת קיומה של הצנזורה. כפי שאמר לני ברוס המנוח, שתולדות חייו מוצגים עתה על מסכי הארץ (ברשות הצנזורה): „למרים יש כוח כל עוד קיים עליהן איסור. ברגע שהן מותרות, ניטל מהן העוקץ."

והאינטרס של הצנזורה, הוא לשמור על העוקצים, כדי לטעון שהיא מסוכנת על הציבור מפניהם.

אשליית שר מדינה. הו כלכאתה יגיע, כנראה, כמו כמה מיקרים קודמים, לבג"ץ. שם יטענו שהוועדה הממונה על המוסר שלנו, ואשר איש אינו ממונה על המוסר שלה, היא ועדה ריבונית. ואז יילכו לממשלה וירשיו צעקות.

התשובה תהיה: אסור לפגוע בסטאטוס־קוו המקודש, אחרת יתפלג העם.

התשובה הניצחית, שמאחריה מסתתרת אשלייה של מדינה מודרנית.

תדריך

תל־אביב

★★★ **הפנרק חוק ב'** (פאר, ארצות־הברית) — מנהיג־מאפיה מודרני כמיפלצת המכלה את עצמה, ומולו סבו בתחילת המאה, שהיה עדיין גיבור עממי. סעלתני פחות, אבל הרבה יותר מעמיק מן החלק הראשון.

ירושלים

★★★★ **מיסתורי האירגיזים** (סמדר, יוגוסלוויה) — שילוב בלתי־רגיל בין סרט תיעודי לסרט עלילתי, המצליח להביע בצורה מקורית רעיונות פוליטיים וחברתיים, ולהמחיש את סלידתו של הבמאי דוז'אן מאקאבייב מן הקומוניזם ומן קאפיטליזם גם־יחד. חוזייה לאוהבי־הקולנוע.

בסיטונות
● שמלות הריון
● מכנסי הריון
● טוניקות הריון
● חליפות הריון
כהן מודל
תל־אביב, רח' נחלת בנימין 4, קומה ב', דרך החצר
פתוח עד 7 בערב
(סגור בשבתות 4—2)
להזמנות ע"י סוכן: טל. 50344, ת"א